

Κουράγιο Μάνα!

Τόσο καιρό που γράφω για αυτή την εφημερίδα, έχω λησμονήσει να ασχοληθώ με την πηγή της ύπαρξής μου, την ύπαρξη του καθενός μας.

Δύο ανθρώπων οι ματιές, του Παναγιώτη και της Μιρέλλας, συναντήθηκαν και αυτό ήταν αρκετό για να νιώσουν ζεστασιά, θαλπωρή και ενδιαφέρον ο ένας για τον άλλο. Φαίνεται πως η "μοίρα" είχε προ πολλού ενώσει τους δρόμους τους και έτσι το δέσιμο και ο έρωτας δεν άργησαν να έρθουν. Αποφάσισαν αυτό να το κάνουν πιο δυνατό και ουσιαστικό. Να το κάνουν οικογένεια και η αγάπη τους να είναι εφαλτήριο και "δεξαμενή" αστείρευτης ζωής. Και έτσι έκαναν παιδιά, δυστυχώς όχι πολλά μόνο δύο, το Σπύρο και το Στέλιο, που πήραν και βίωσαν με όλο τους το είναι την αγάπη της οικογένειας. Αυτή είναι, με λίγα λόγια, η πορεία της οικογένειάς μου. Λίγο πολύ αυτή την πορεία την έχει συναντήσει ο καθένας σας στη δικιά του οικογένεια.

Τα χρόνια πενούσαν και οι γονείς μου ένιωσαν την ανάγκη να αποκτήσουν και δεύτερο παιδάκι αφού το πρώτο είχε γεννηθεί πολλά χρόνια πριν. Ύστερα από 16 χρόνια το χαρμόσυνο μήνυμα της εγκυμοσύνης ακούστηκε και οι γονείς με ωριμότητα και ανυπομονησία περίμεναν το νέο μέλος. Επτά μήνες ξαπλωμένη η μητέρα μου, περίμενε το αγγελούδι της όπως έλεγε. Αυτοί οι επτά μήνες πέρασαν πολύ δύσκολα με ακινησία, βαρύτατες δύσπνοιες και άλλα "σήματα" που προμήνυαν πως κάτι δεν πάει καλά με το παιδί που σε λίγο καιρό θα ερχόταν στον κόσμο. Γεννήθηκα μέσα σε γέλια και χάρες και τίποτα δεν έδειχνε πως τα πράγματα θα ήταν διαφορετικά από αυτά τα όνειρα και τις ελπίδες που έχει κάθε πατέρας και μάνα για το παιδί του. Τα φτερά όμως κόπηκαν σύντομα, μετά από 14 μήνες, όταν η αναγγελία της ασθένειάς μου ήχησε στα αυτιά των γονιών μου.

Η μητέρα μου σαν ένας άνθρωπος συναισθηματικά πιο ευάλωτος πέρασε από διάφορες συναισθηματικές καταστάσεις και εσωτερικές διεργασίες μέχρι να συνειδητοποιήσει τι συμβαίνει. Πένθησε σα να είχε χάσει κάποιο αγαπημένο της πρόσωπο. Και πραγματικά έχασε. Έχασε τα όνειρα που είχε κάνει μέχρι εκείνη τη στιγμή για το παιδί της. Έχασε όλες εκείνες της στιγμές που θα ζούσε με το γεμάτο υγεία γιό της. Έχασε το παιδί που δεν είχε γνωρίσει αλλά τόσο την πονούσε γιατί ήταν σαν έχανε ένα κομμάτι από τον εαυτό της. Μέχρι να καταλάβει την νέα κατάσταση, πέρασε κάποια στάδια, τα λεγόμενα "4 στάδια του πένθους κατά Bowlby".

Το πρώτο στάδιο αποτελεί το στάδιο πένθους ή διαμαρτυρίας. Οδύνη, θυμός, σοκ. Το δεύτερο είναι η λαχτάρα και η αναζήτηση του χαμένου προσώπου. Χαρακτηρίζεται από θυμό. Το τρίτο περιλαμβάνει την αποδιοργάνωση και απελπισία. Και τέλος στο τέταρτο βρίσκεται η πολυπόθητη αναδιοργάνωση. Νέα πρότυπα συμπεριφοράς, στόχων και δραστηριοτήτων εγκαθίστανται.

Και εδώ ήρθε η κατανόηση πως αυτό το αγοράκι είναι και πάλι το παιδί της, που είχε ονειρευτεί, μόνο που τώρα τα όνειρα θα ήταν λίγο αλλαγμένα. Και θα του έδειχνε την ίδια αγάπη και θα το χαίδευε και θα τον έπαιζε και θα του γελούσε και δε θα βαρυνγκωμούσε γιατί είναι το παιδί της και η προφορά της είναι άδολη χωρίς εγωισμούς και ανταλλάγματα.

Ναι, αυτή η μάνα, η μανούλα μου, κουράστηκε να με μεγαλώσει και να με φτάσει στην ηλικία που είμαι τώρα. Έμαθε και κατάλαβε όμως πως το παιδί της είναι παιδί της όπως και αν είναι ό,τι επιλογές και αν κάνει στη ζωή του. Και έτσι είναι δίπλα μου και με βοηθάει κάθε μέρα κάθε στιγμή χωρίς να ανταποκρίνεται στις "ενθαρρυντικές εκφράσεις και εκφράσεις συμπαράστασης" που της δίνει ο κόσμος και περιέχουν τη λέξη κουράγιο. Γιατί το κάνει με απόλυτη αγάπη. Το κάνει με την καρδιά της και αυτό φαίνεται στα μάτια της, γιατί αυτά λένε πάντα την αλήθεια. Όταν ξεκινά την ημέρα της δε λέει "Ωχ!" αλλά "καλημέρα αγάπη μου". Πόσο πιο αληθινή μπορεί να είναι από αυτό; Δε μπορώ να ξέρω πως θα ήταν αυτή η ίδια γυναίκα αν δε με είχε γεννήσει. Το μόνο που ξέρω είναι πως δεν είμαι το βάρος, η ταλαιπωρία και απελπισία της οικογένειάς μου. Η μάνα μου κυκλοφορεί με το κεφάλι ούτε ψηλά ούτε χαμηλά για εμένα. Περιπατά ατενίζοντας προς το μέλλον μου και παρακαλά αυτά που ζητά η κάθε μάνα για τα παιδιά της. Υγεία, ευτυχία και αγάπη στη ζωή μου.

Μανούλα μου σε ευχαριστώ που με γέννησες, που στάθηκες δίπλα μου στα πρώτα βήματα που δεν έκανα, που είσαι η μάνα μου που αγαπώ και σε αγαπώ και ας μην στο λέω συχνά. Λάθος μου! Το ξέρω! Θα προσπαθήσω σε κάθε ευκαιρία θα στο λέω τώρα που μπορώ για να το ξέρεις και να το πάρεις μαζί σου όπου και αν πας.

Έτσι αγκαλιά χέρι – χέρι με τον πατέρα μου, που αποτελεί στύλο και στήριγμα για την οικογένεια. Τον ευχαριστώ και τον αγαπώ όσο και εσένα!

Και αυτά όλα τα έγγραφα για να πω άλλη μια φορά πως η αναπηρία δεν είναι το αβάσταχτο βάρος και η καταστροφή της ζωής. Όταν θέλεις μπορείς και οι γονείς μου θέλανε. Μου δείξανε το δρόμο και εγώ τον ακολούθησα χαράζοντας πλέον τις δικές μου διαδρομές.

Ναι, πρέπει να βάλεις στην άκρη της προσωπικές σου φιλοδοξίες για να κάνεις οικογένεια γιατί απαιτεί ενέργεια και κόπο. Από την άλλη φέρνει ευτυχία και πολύ μάλιστα. Αυτά είναι που έμαθα από την οικογένειά μου.

Δύσκολα πράγματα το ξέρω! Αλλά όλα εξαρτώνται από τι άνθρωποι θέλουμε να γίνουμε και τι είναι αυτό που θέλουμε να προσφέρουμε και σε ποιους. Το παιδί σας ας πούμε πως γνωρίζετε προτού το γεννήσετε πως θα έχει κάποια κινητική αναπηρία. Τι θα κάνατε με αυτό το παιδί; Άλλη μια φορά περιμένω τις απόψεις σας στις ηλεκτρονικές διευθύνσεις geitoniesmas@yahoo.gr και stelioskib@hotmail.com. Το να μεγαλώνεις ένα παιδί είναι εύκολο, το να είσαι Μάνα είναι αυτό που θέλει προσπάθεια, κόπο και κότσια!

Στέλιος Κυμπουρόπουλος
2009

Άρθρο δημοσιευμένο σε τοπική εφημερίδα του Δήμου Βύρωνος.